

Заяц Доўгае Вуха

Міхась Даніленка

Рыта ўжо другі месяц займалася ў гуртку вышывальшчыц.

Аднойчы іх выкладчыца Таццяна Іванаўна сказала:

— Будзем вучыцца вышываць розных звяркоў. Зайчыкаў, вавёрачак, мядзведзікаў. А хто хоча — вышые лісу ці ваўка.

Дзеці парасхоплівалі загадзя падрыхтаваныя палотны, нацягнутыя на пяльцы. Рыта выбрала сабе зайца. Ваўка вышываць ахвотнікаў не знайшлося.

Трэба было асцярожна, па клетачках, вышываць крыжыкам галаву, спіну, лапы, хвост, Таццяна Іванаўна паабяцала:

— Калі скончыце работу, зробім тут, у зале, выстаўку. Няхай і бацькі вашы прыйдуць і парадуюцца, чаму вы навучыліся.

Рыта старалася не менш за іншых. Ды вось бяда: не заўважыла, як зрабіла некалькі лішніх крыжыкаў. Адно вуха ў зайца атрымалася даўжэйшым за другое.

— Нічога, — супакоіла дзяўчынку Таццяна Іванаўна. — Давай мы яго так і назавём: заяц Доўгае Вуха.

— Не! — ледзь не плачучы, адмоўна пакруціла галавой Рыта. — З такімі вушамі ён атрымаўся непрыгожым. Я перараблю свайго зайца.

Дзяўчынка доўга расплятала іголкай вышыўку. А пасля зноў вышывала па клетачках. Цяпер у зайца былі аднолькавыя па даўжыні вушы. Але ўсё роўна Рыцінага зайчыка назвалі Доўгім Вухам. І ўсе на выстаўцы пасля дзівіліся, як акуратна і прыгожа вышыла яго маленькая майстрыха.